

PLAN TRGOVCA

PRIPOVJETKE U TORBICI
1

SANDY BRYGAN

PLAN TRGOVCA

AUTOR
SANDY BRYGAN

Naslov: Plan trgovca

Izvorni naziv: Plán obchodníka

Autor: Sandy Brygan

Zbirka: Pripovijetke u torbicu; br. 1

Naslovnica i ilustracije: Sandy Brygan

Prijevod na hrvatski jezik: Sandy Brygan, Anita Vuković

Izvorni jezik: Češki

Izdavanje i objava izvorne češke verzije:

1. elektroničko izdanje © 2013;

2. elektroničko izdanje © 2023;

Izdavanje i objava hrvatske verzije: 1. elektroničko izdanje © 2025;

Nakladnik / Izdavač: Sandy Brygan

Vlastita naknada: Sandy Brygan

Mjesto i godina izdanja: Sveta Jelena, 2025. godina

<https://sandybrygan.blloxo.com>

Predgovor

Jednom si dolje, jednom opet gore, izabrani i na vrhu – pravilo koje vrijedi za sva živa bića. Ali iako često mislimo da imamo sve, da smo dosegнули vrhunac, no jednog se dana probudimo s bolnim shvaćanjem da je stvarnost potpuno drugačija.

Takav trenutak, koji nam otvori oči, može lako preokrenuti cijeli naš, često sretan i ispunjen, život. Naša djela o nama mnogo govore – kakvo imamo srce, kako razmišljamo, što i tko nam je važan, koliko smo ustrajni, koliko manipulativni i koliko dopuštamo drugima da manipuliraju nama.

Plan trgovca je romantična, lagano napeta priča o odlukama koje moramo donijeti, i o saznanju što sve smo sposobni žrtvovati...

Uvod

Prošlo je više od pet godina, a ja i dalje osjećam njegovu blizinu, i dalje čujem njegov glas, vidim njegove oči, osmijeh. Još uvijek mi prolazi jeza niz leđa, a suze mi naviru na oči uz samu pomisao na njega. Sjedila sam u svom srebrnom Porscheu spuštenog krova, oslonivši glavu na naslon sjedala, s jednom nogom ispruženom izvan auta, i povukla dim cigarete. Uživala sam u tom miru koji su tek blago narušavali tonovi glazbe iz radija, diveći se sunčevim zrakama koje su prolazile krošnjama rascvjetalih jablanova oko mene. Obožavala sam ovo mjesto.

Tako lijep, topao dan, a mene je čekalo toliko posla. Pogledala sam na sat. Pola deset. Najradije bih ostala na ovom brdu, odakle se vidi cijeli grad, sve do noći. Ali za petnaest minuta trebala sam biti u uredu, gdje su me trebali čekati budući poslovni partneri mog supruga. Zajedno s opuškom cigarete, odbacila sam sve misli o svom Romeu, zatvorila vrata automobila i krenula prema uredu svog muža, gdje je sve počelo...

Ponedjeljak

„Dobar dan, gospođo Kelner,“ osmjehnula mi se iza stola još neiskusna tajnica mog supruga, kopajući po hrpi papira. „Ugovori su već spremni. Gospoda bi trebala stići za deset minuta. Naime, zvao je gospodin Mrazek, jedan od njih, i rekao da će malo kasniti. Hoćete li kavu ili nešto drugo?“

„Hvala ti, Marija. Kavu.“

„U redu, hehe,“ glasno se nasmijala i pružila mi ugovore u ruke.

Prije nego što je ustala, zatvorila sam se u susjednu prostoriju, ured svog supruga.

„Bože! Kako je ta cura smotana!“ – *Hoćete li kavu? Hehehe... ili nešto drugo? Hehehe,...* – ponavljala sam njezine riječi naglas, možda i s trunkom zavisti prema njezinoj sreći i veselju.

Nisam se stigla udobno smjestiti u kožnu fotelju iza muževog stola i izvaditi svoje stvari iz torbe, a vrata su se već naglo otvorila.

„Evo kavice, gospođo Kelner. Nadam se da će vam se svidjeti.“

„Naravno, ipak je to kava,“ pokušala sam joj uzvratiti osmijeh.

„Eh, hehe, dobro. Ako budete...“

„Da, Marija, ako mi što zatreba, prozvat ću vas. Možete ići. Kasnije ih dovedite.“

„Naravno, gospođo.“

Još jednom je moju nadređenu poziciju dodatno udovoljila svojim „hehehe“ i napustila prostoriju.

Za nekoliko minuta, Marija mi je predstavila otprilike tridesetpetogodišnjeg, dobro odjevenog gospodina.

„Dobar dan, Mrazek, Petar,“ rekao je, prilazeći mom stolu i pružajući mi ruku.

Pogledala sam ga – djelovao je pristojno. Kratko ošišana smeđa kosa, dotjerana kao da je upravo izašao iz frizerskog salona, smeđe oči s iskrenim izrazom, očito skupo plaćeno odijelo, vjenčani prsten.

„Renata Kelner. Sjednite. Hoćete li kavu, vodu?“

„Ne, hvala.“

Mariji sam kimnula glavom da može izaći.

„Ispričavam se zbog kašnjenja. Pretpostavljam da ćete voditi razgovore u ime vašeg supruga.“

„Da, točno. Nažalost, trenutno je u inozemstvu, poslovno. Proći ćemo prijedloge ugovora, a jako ne bude prigovora, možemo dogovoriti njihov potpis. Moram priznati da ih nisam ni pročitala.“

„Razumijem. Vjerojatno se pitate zašto sam ovdje sam. Vidite, ovdje sam također samo kao zamjena za gospodina Horsta, koji je iznenada morao otići, također u inozemstvo. U osnovi, radim kao njegov asistent. Nadam se da vam to neće smetati,“ rekao je s blagim osmijehom.

Drhtavom rukom izvadila sam slim cigaretu iz kutije i, bez društvenog pristanka, zapalila je.

„Nikako. Zapravo, nije me briga, to je suprugov posao, ne moj. No, rekli ste... gospodin Horst?“

Zainteresirano sam ga pogledala. Možda je riječ o slučajnosti. Koliko može biti takvih Horsta?

„Da, gospodin Filip Horst. Vaš je suprug već sklopio nekoliko poslova s gospodinom Horstom. Sigurno ste ga već sreli.“

„Zaista,“ pitala sam iznenađeno, doslovno šokirana, „odnosno, želim reći, ne, nikada ga nisam vidjela. Nisam to znala. Ne zanimam se za suprugove poslovne stvari.“ Osjećala sam se nelagodno, a tijelom mi je prolazila jeza.

Kako je moguće da ništa o tome nisam znala? Možda bih se ipak trebala početi zanimati za obiteljske poslove. Kako mi je to moglo promaknuti? Zašto mi suprug nikada nije spomenuo njegovo ime – razmišljala sam. Odjednom, kao da sam bila duhom odsutna. Pristojno odjeven muškarac me svojim ugodnim glasom očito informirao o nekoj vezi između Kelnera i Filipa Horsta, no nisam ga mogla uopće slušati. Samo to ime... Filip Horst...

Kad su mi misli počele lutati sasvim drugim smjerom, shvatila sam da sam odsutna i pokušala ponovno obratiti pažnju na gospodina Mrazeka.

„Dakle, gospodin Horst me je poslao ovdje da utvrdimo prijedloge s gospodinom Kelnerom i eventualno dogovorim alternativne opcije.“

„Naravno. Evo, izvolite,“ pružila sam mu prijedloge ugovora. „Ispričavam se, nadam se da vam taj dim ne smeta?“

„Nikako, naviknut sam od svoje supruge,“ veselo je odgovorio, a dok je pregledavao ugovore, moje su se misli opet vraćale imenu Filip Horst.

Vrata ureda ponovno su se naglo otvorila. „Oprostite na smetnji, gospođo Kelner. Upravo zovu iz vrtića, Marta navodno ima temperaturu.“

„Bože! Marie, recite im da odmah dolazim po nju.“ Pogledala sam gospodina Mrazeka: „Ispričavam se, biste li mogli ponijeti prijedloge ugovora sa sobom i javiti mi rezultate? Ili izravno mom suprugu? Sigurna sam da razumijete...“

„Naravno. Vaša kći, pretpostavljam?“

„Da, kći.“

„Razumijem. U redu je. Svakako ću se javiti, ili možda gospodin Horst.“

„Da, naravno. Hvala na razumijevanju situacije. Još jednom se ispričavam.“

„Bilo mi je zadovoljstvo. Doviđenja.“

Marie ga je ispratila iz ureda. Još neko vrijeme sam pokušavala doći k sebi od lavine informacija koje su me preplavile. – Bože, zar je moguće da je to on? Ne može biti istina! – U želucu mi je bilo hladno, dlanovi su mi se znojili, a dah mi je zastajao. Nešto mi je govorilo da ovo nije slučajnost i da bih se trebala pripremiti za skoro ponovno viđenje s tom osobom. Spakirala sam svoje stvari i krenula prema vrtiću.

Po povratku kući, smjestila sam Martu u krevet, dala joj lijekove koje je doktor propisao, i s velikom nervozom čekala dolazak dadilje Eve.

„Dobar dan, Eva. Žao mi je što sam vas danas morala pozvati ranije. Marta ima temperaturu, neka viroza. Dala sam joj lijekove, a sljedeću dozu treba uzeti u šest sati. Imam dogovoren sastanak s Denisom koji ne mogu otkazati.“

„Naravno, nema problema. Pobrinut ću se za nju.“

„Hvala. Nažalost, ne znam kada ću se vratiti.“

„Ne brinite, gospođo, nemam nikakve planove. Mogu ostati i preko noći, ako želite.“

„To bi bilo sjajno, Eva!“

Eva je kod nas imala zadatak ne samo brinuti se o Marti, već i za cijelu kuću. Bila je mlada, slobodna i bez djece. Iskreno, nije me to čudilo. Bila je ljubazna i obrazovana, no nikada nije pridavala puno pažnje svom izgledu. Prilično povučena, bez interesa za društvene aktivnosti. Nije mogla imati djece, pa je, unatoč svom vrlo dobrom obrazovanju, prihvatila posao dadilje na temelju našeg oglasa prije gotovo tri godine. Često sam pomišljala da Marta zaslužuje majku poput Eve, više nego mene...

U kafiću *White Horses*, gdje sam se obično sastajala s dugogodišnjom prijateljicom, ponovno je bilo tek nekoliko ljudi. Voljela sam ovaj prostor. Nisam se trebala bojati da ćemo teško naći slobodan stol, predugo čekati poslugu ili da će dosadne starice slušati naš razgovor kako bi kasnije sve dalje prepričavale.

Zauzela sam mjesto pokraj prozora s pogledom na prometnu ulicu. Sunce je još uvijek sjalo i grijalo me kroz staklo, što je bilo jako ugodno.

Iz uživanja u njegovim zrakama prenula me poznata fraza:

„Dobar dan, gospođo Kelner. Kako ste danas?“

„Dobar dan, Michael. Dobro sam. Hvala.“

Michael – otprilike dvadesetpetogodišnji, vrlo sposoban i ljubazan konobar, koji me za ove dvije godine, koliko je radio ovdje, prilično dobro upoznao. Imao je prekrasne plave oči, duge tamne trepavice i samouvjeren osmijeh. Uvijek sam mislila da je sigurno bio idol mnogim mladim djevojkama.

„Drago mi je to čuti,“ nasmiješio se. „I? Što ćete danas naručiti? Kavu, toplu čokoladu, Red Bull ili Kolu?“

„Budite ljubazni, donesite mi bocu šampanjca i dvije čaše.“

„Zaista? Slavi se? U redu. Odmah dolazim.“

Zadovoljno sam kimnula.

Odvratila sam pogled s prostora kafića i zatvorenih očiju ponovno okrenula lice prema suncu. Ta predivna toplina i svjetlost podsjetili su me na prošlost – onu prekrasnu jesen u jednom primorskom gradiću. Sedam najljepših dana koji su mi promijenili život i doveli me tu gdje sam sada. Taj muškarac, koji me i nakon toliko godina u potpunosti obuzimao – njegove oči, glas i riječi, njegove ruke...

„Bok, evo me – napokon! Oprosti mi na kašnjenju, ali promet kroz grad je potpuni kaos.“

„Bok, Deni! Glavno da si stigla, već sam nam naručila.“

Čim sam to izgovorila, Michael je pristupio stolu i poslužio nas prema mojoj narudžbi.

„Izvolite, dame!“

„Hvala, Michael! Danas izgledate izvrsno. Kad bih ja bila mlađa, ne biste mi pobjegli,...“ našalila se Denisa, kao i uvijek.

Nekad sam silno željela izgledati poput nje. Prirodno valovita plava kosa (koju je stalno peglala), izražene duge i guste trepavice koje su prekrivale njezine velike zelene oči. Iako je imala izraženiji nos, on nije značio ništa u usporedbi s njezinim očima, punim usnama, savršenom figurom i gracioznim pokretima. Nitko nam ne bi dao trideset i dvije godine, ali ona je izgledala još mlađe. Bila je toga svjesna, a muškarci nisu skrivali divljenje prema Denisi. Iznenadujuće, još uvijek je bila slobodna. Možda je zbog toga desetak godina mlađeg Michaela često dovodila u nelagodu.

„Hvala, gospodo Petrova. Mislim da pred vama ne bih pobjegao,“ namignuo joj je.

„Oh, Michael,... to je gotovo kao ljubavno priznanje,...“ nasmiješila sam se situaciji.

„Ali Reny,“ odgovorila je Denisa, „zar mi iz ljubomore želiš preplašiti mog muškarca? Ovaj je moj! Nemoj biti ljubomorna!“

Sve nas je to dobro nasmijalo. Konobar nam je vješto otvorio šampanjac, natočio ga u čaše i s pristojnim osmijehom na licu udaljio se od stola.

„Pa, što se događalo prošli mjesec dok se nismo vidjele? Što je s Kelnerom, je li ovdje?“

„Ne plaši me! On je negdje u Austriji, zapravo ni sama ne znam gdje točno, a još manje kada će se vratiti. Jutros me je nazvao da mu se tamo sve nekako komplicira.“

Najradije bih joj ispričala o današnjem sastanku s gospodinom Mrazekom, ali nije bilo puno toga što bih joj mogla reći. Nisam znala ništa.

„Aha, a ja sam mislila da nešto slavimo kad imamo ovako fino piće... Hajde, priznaj – što se događa?“ Neko sam vrijeme oklijevala gledajući je.

Razmišljala sam što reći. Ne da joj nisam vjerovala, nego sam razmatrala kako to iznijeti da ne ispadnem kao luda, možda čak i naivna.

„Dobro. Danas sam trebala predati Kelnerove prijedloge nekakvih ugovora o partnerstvu. Nisam ih niti pročitala, samo mi je rekao da to obavim i da se radi o suradnji s nekim drugim poduzetnikom.“

„I? Je li stigao i pozvao te na spoj? Ili ćeš od toga dobiti lijepu zaradu?“

Denisa se uvijek šalila na račun svega.

„Prekini! I,... prva opcija bi već bila razlog za slavlje!“

„Dakle, radi se o nekom lijepom iznosu novca? Pričaj i nemoj izgledati kao da si na sprovodu...“

„Znam samo to da su u moj ured trebala doći dvojica muškaraca. Ali stigao je samo jedan, gospodin po imenu Petar Mrazek. On je predstavljao tog navodnog Kelnerovog novog partnera.“

„I što ti tu nije jasno?“

„Taj partner navodno se zove... Filip Horst!“

Nastala je tišina.

Denisa je netremice gledala u mene, baš kao što sam ja danas gledala u gospodina Mrazeka:

„Zar ne misliš da je to samo slučajnost u imenu? Misliš li da je to stvarno on? Koliko može biti muškaraca s takvim imenom,...? Ne mora odmah značiti da je on! Bila bi to strašna slučajnost, takve se stvari valjda ni ne događaju... Osim - ako nije riječ o slučajnosti.“

„Ne znam što da mislim, ali tvoja zadnja rečenica nema smisla! U svakom slučaju, njegov mi je asistent rekao da su s Kelnerom već sklopili nekoliko poslova. Bio je uvjeren da sam se s Horstom već srela u prošlosti.“

„I što si mu rekla?“

Denisa se nasmijala.

„Pa što... Rekla sam da nisam! Vidio je da me to ime prilično izbacilo iz takta, pa sam to opravdala činjenicom da nemam pojma o poslovnim stvarima mog muža.“

„Hm, bilo bi dobro to provjeriti, zar ne? Ako je to stvarno on, možda te čeka zanimljivo vrijeme. Pogotovo s Kelnerom pokraj tebe!“

Smijeh ju je prošao. Obje smo znale da ovdje nije riječ o šali.

„Da, toga sam svjesna. Dakle, u zdravlje!“

Nazdravile smo i nastavile nagađati bi li se stvarno moglo raditi o čovjeku na kojeg smo obje pomislile. Današnje druženje potrajalo je sve do pola osam.

Utorak

„Dobro jutro, gospođo Kelner, želite li kavu ili čaj?“

„Dobro jutro, Eva. Kavu, jaku. Hvala vam što ste ostali. Provjerila sam Martu, danas izgleda bolje.“

„Da, noćas je mirno spavala. Nije imala ni groznicu, samo blago povišenu temperaturu.“

„To je odlično.“

Eva je stavila šalicu mirisne kave ispred mene i sjela za stol.

„Znate, i mojoj je sestri kći bolesna. Molila me da se pokušam dogovoriti s vama za nekoliko slobodnih dana. Sestra je upravo pronašla novi posao i živi sama s kćeri. Mislila sam da...”

„Razumijem. Koliko dana vam treba?“

„Četiri dana. Znam da sada nije najbolje vrijeme,“ rekla je ispričavajući se.

„U redu je, Eva. Razumijem situaciju. Vjerujem da će Marta sutra već moći u vrtić. Najkasnije prekosutra.“

„Puno vam hvala, gospođo Kelner! I ja bih zaboravila! Jučer je zvao neki gospodin Horst, rekao je da ne može dobiti gospodina Kelnera.“

Zamalo sam prolila kavu u krilo.

„Stvarno? Je li ostavio poruku?“

„Nažalost, nije. Samo se raspitivao kada će se vratiti s puta, ali to mi nije poznato. Rekao je da će pokušati ponovno.“

Eva je očito primijetila moju nervozu, nelagodu i znatiželju. Poznavala me kao uvijek samouvjerenu suprugu velikog poduzetnika.

„Događa li se nešto?“

Nisam joj odgovorila, već sam zamišljeno gledala u predvorje naše vile, ondje gdje se nalazio jedan od naših pet telefona.

„Gospođo Kelner? Je li sve u redu?“

„Ne znam,“ rekla sam odsutno, „nadam se da jest.“

Dok sam ispijala svoju vruću, mirisnu kavu, Eva je nastavila sa svojim zadacima. Željela sam da telefon ponovno zazvoni kako bih saznala tko je zapravo Filip Horst. No, nitko nije zvao. Odnosno, gotovo nitko...

„Bok, draga. Kako ide tamo? Je li sve u redu?“

„Bok, dragi. Je, samo što je Marta jučer dobila virozu, ali ništa ozbiljno.“

„Aha, to nije ugodno. Što je s jučerašnjim sastankom? Jesu li stigli?“

„Da. Zapravo,...“ razmišljala sam trebam li pitati muža o Horstu – tko je on, kako ga poznaje, o kakvom se poslu radi...

„Draga, jesi tu?“

„Naravno, oprosti. Htjela sam reći, došao je samo Horstov asistent. Usred sastanka su me zvali iz vrtića, pa sam mu ostavila prijedloge da ih prouče. Dogovorili smo se da će se javiti. Nisam mogla ništa drugo, morala sam poći po Martu. Ionako se bez tebe i Horsta ništa neće potpisivati.“

„Dobro,... dobro... Jesu li se već javili?“

Ako kažem da je Horst zvao, vjerojatno neće ponovno zvati ovamo jer će se moj muž s njim povezati.

„Nisu, dragi. Možda još razmatraju ili nisu imali dovoljno vremena,“ iskoristila sam informacije od Mrazeka. „Horst je navodno također negdje u inozemstvu, rekao mi je Mrazek.“

„Aha, to nisam znao. Dobro, ne znam kada se vraćam, pa se čuvajte!“

„Naravno. Ti isto!“

Moj suprug, Radim Kelner, uspješan, četrdesetogodišnji poduzetnik punašne građe, bio je izuzetno dobar čovjek, i prema njemu sam osjećala beskrajnu zahvalnost. Brak smo sklopili iz razuma i na temelju dogovora, bez ljubavi. Naš je odnos sada bio za primjer. Nisam radila ništa što bi ga povrijedilo, jer mi je sve bilo dopušteno. Jedino što nikada ne bi mogao podnijeti bila bi nevjera. A ja sam to poštovala. Bio je dobar do srži, a najviše sam ga cijenila jer me uzeo pod svoja krila, ispunjavao mi sve želje i imao je predivan odnos s Martom. Bilo mi je žao što sam lagala o Horstovu pozivu.

„Gospođo Kelner, htjela sam vas nešto pitati. Imam jednu ideju, ali nisam sigurna hoće li vam se svidjeti.“

Zainteresirano sam podignula obrvu i pogledala Evu, koja se vraćala iz dječje sobe.

„Recite, što vam je palo na pamet?“

„Znate, spomenula sam Marti svoju bolesnu nećakinju i objasnila joj kako nekoliko dana neću biti tu.“

„Da? To joj vjerojatno nije bilo po volji,...“

Marta je bila jako vezana uz Evu.

„Pa, baš! Hoće da je povedem k njoj, što razumijem da nećete odobriti. No, pomislila sam da, jako biste se složili, uzmem obje djevojčice kod sebe.“

Iznenadeno i zamišljeno sam promatrala Evu. Razmišljala sam o njezinom prijedlogu, zapravo nije bio loš. Eva je živjela samo deset minuta hoda od naše vile, a Marta bi bila zadovoljnija.

„A od čega boluje vaša nećakinja?“

„Ima vodene kozice. Ako se ne varam, Marta ih je već preboljela, pa joj ne prijeti zaraza. Ne bih tražila plaću za te dane, samo mi je žao Marte – rekla mi je da je želim zamijeniti.“

Morala sam se nasmiješiti, ali Evi to nije bilo nimalo smiješno.

„Dobro. Ali morate mi se redovito javljati, da budem informirana o njezinom zdravstvenom stanju. I, Eva, nemojte je tamo razmaziti!“

„Hvala vam!“

Dadilja se sretno uputila prema sobi moje kćeri, iz koje su se, očekivano, ubrzo počeli čuti samo veseli uzvici. Za manje od sat vremena, imala sam cijelu kuću za sebe.

Uživala sam u miru na terasi kad je netko počeo silovito zvoniti na vrata. Dok sam stigla do njih, začulo se i glasno lupanje.

„Što se događa?“ upitala sam nervozno, još dok sam prilazila vratima.

Mladić mi je pružio buket ruža.

„Ovo je za vas, gospođo.“

„Ali,...“ nisam imala pojma tko bi mi ih mogao poslati. Toliko ruža! „Od koga???“

Dostavljač se samo nasmiješio, kimnuo glavom za pozdrav i upalio skuter. U nevjerici sam zatvorila vrata kuće i uzaludno se nadala da ću pronaći ime darivatelja.

Stavila sam buket u vazu i neprestano razmišljala o tome tko mi ga je mogao poslati. – *Zašto se taj dostavljač samo tako nasmiješio?* – Zatim sam se prisjetila kada sam posljednji put dobila tako lijep i velik buket. Prošlo je već puno godina.

Tada još nisam ni poznavala Kelnera. Denisa je slavila dvadeset drugi rođendan, a na njezinoj zabavi u mene se zaljubio Denisin očuh. Ne samo da je bio dvadeset pet godina stariji od nas, već je bio i potpuno odbojan. Pokušao je osvojiti moju naklonost na ovaj način. No, nakon osam neuspješnih pokušaja, odustao je.

“Bože!” poviknula sam kad je zazvonio fiksni telefon. Brzo sam podigla slušalicu.

„Kelner, izvolite?“

S druge strane – tišina. Svuda je odjednom zavladao muk. Srce mi je stalo, a zidovi kao da su se sužavali.

„M, eh,... Mogu li razgovarati s gospodinom Radimom Kelnerom, molim vas?“

Još uvijek nisam nalazila riječi. Suze su mi krenule na oči, nisam mogla vjerovati. Taj glas!

„Nažalost, nije kod kuće.“

„Ah, dobro... Oprostite na smetnji. Ugodan dan!“ spustio je slušalicu.

Naglim pokretom odložila sam slušalicu. Kao da me ubola osa, otišla sam u dnevni boravak, natočila si čašu muževog viskija, popila ga naiskap i počela dugo, neutješno plakati.

– *Od prošlosti ne možeš pobjeći, a budućnost ne možeš izbjeći* – ponavljala sam sama sebi omiljenu rečenicu svog muža koju mi je često govorio. Ali ovo jednostavno nije mogla biti istina!

Razmišljala sam o svemu što bih mogla izgubiti – osiguran život kakav svaka žena zamišlja, sigurnost koju toliko volim i trebam. Sve bi mi se okrenulo naopačke. Moj miran i zadovoljan život bio bi ugrožen, a s velikom vjerojatnošću i Martin!

Kako bih se smirila, odlučila sam prošetati parkom.

Još uvijek sunčano vrijeme i topli ljetni povjetarac činili su mi dobro. Tiho sam pjevušila pjesmu, a misli su mi, htjela to ili ne, lutale prošlošću. Zaustavila sam se kraj jezera s lopočima,

gledajući u njegovu površinu, kad se pored mog odraza u vodi pojavio još jedan.

„Reny Kelner! Što ti radiš ovdje?“

Okrenula sam se da uzvratim pozdrav Denisi. Primijetila je da nisam svoja.

„Bit će sve u redu, znaš,...“ zagrlila me i tješila.

Odvezla me kući, gdje se zadržala. Skuhala sam joj kavu, a sebi natočila još jednu čašu vina.

„A što si ti zapravo radila u parku?“

„Reny, bilo je to vrlo čudno randevu, haha...“

„Aha... Znači, drugog vjerojatno neće biti, jako sam dobro razumjela.“

Ispričala mi je o muškarcu, nekom veterinaru, koji joj se udvarao nakon mog jučerašnjeg odlaska iz *White Horsesa*, i moram priznati da me njezina priča poprilično zabavila.

„I onda smo sjedili na klupi, kad mi je prešao prstima po ruci i rekao – imate tako mekanu dlaku. Pa, prasnula sam u smijeh i pobjegla! Možeš li to zamisliti? Veterinar, totalno lud!“ odmahivala je glavom i otpila gutljaj iz šalice.

Barem na trenutak nisam razmišljala o nizu događaja zadnjih dva dana. Ali Denisa me jako dobro poznavala, bile smo poput sestara. Provele smo zajedno cijelu mladost i nikada ništa nismo krile jedna od druge, u to smo obje mogle biti sigurne. Tako je i sada prepoznala da je moj smijeh bio pomalo prisiljen. „Wow, pa to je prekrasno! Je li to Kelnerovo djelo?“

Ustala je s kauča i skoro potrčala prema buketu.

„Pa,...“ ponovno sam postala nervozna, „... upravo to. Ne znam.“

„Stvarno? Dakle, imaš obožavatelja? Ha???“

„Ne znam, samo nagađam tko bi mogao biti iza toga...“

Denisa je shvatila da mi nije baš do smijeha i da nisam oduševljena buketom koliko je očekivala. Sjela je

pored mene, a ja sam joj ispričala sve što mi se danas dogodilo, uključujući i telefonski poziv.

„Jesi li sigurna???”

„Bio je to Filip Horst! Njegov glas prepoznala bih bilo gdje i bilo kad! Kao da me danju i noću progoni.“

„Pa možda se ništa neće dogoditi.“

„Deni, čak i da je tako... Sve ostalo je točno onako kako smo mislile! I tu nema ničeg dobrog. Moram baciti te ruže, već zbog Kelnera.“

Ustala sam i, bez žaljenja nad prekrasnim cvijećem, bacila buket. Nakon što sam joj objasnila svoje raspoloženje i razlog uplakanih očiju, prijateljica je shvatila da će mi se život uskoro početi mijenjati, pa je ostala prespavati kod mene kao podrška.

UPOZORENJE

Jeste li se prepoznali u ovoj priči? Svi likovi, događaji, imena i mjesta su izmišljeni. Svaka sličnost ili podudarnost je slučajna.

PLAN TRGOVCA

Predgovor

Uvod

Ponedjeljak **6**

Utorak **15**

Srijeda Chyba! Záložka není definována.

Četvrtak Chyba! Záložka není definována.

Petak Chyba! Záložka není definována.

Subota **74**

Nedjelja Chyba! Záložka není definována.

Zadnji ponedjeljak Chyba! Záložka není definována.

O autorici

Sandy Bryan je pseudonim autorice kratkih, uglavnom romantičnih priča, koja je rođena u Češkoj Republici 1985. godine. Živi u Hrvatskoj, gdje se udala, a nedugo zatim i razvela. Kao jedinica umjetnički orijentiranih roditelja, još od ranog djetinjstva nosila je u sebi ljubav prema umjetnosti i kreativnosti. U osnovnoj školi bila je uključena u likovni i dramski kružok, eksperimentirala je svirajući flautu te je bila članica školskih plesnih skupina, s kojima je sudjelovala na plesnim natjecanjima. Tijekom burnog puberteta i psihološki nestabilnog razdoblja nakratko je prekinula školovanje u srednjoj školi. Upravo taj dio svog života smatra jednim od najznačajnijih.

Nakon uspješnog završetka srednje stručne škole primili su je na fakultet, no nije krenula tim putem. Iako je oduvijek bila više vezana za oca, u odrasloj dobi pronašla je zajednički jezik s majkom, s kojom se međusobno podržava i u autorskom i umjetničkom radu. Danas je ponosna majka jedinog sina, ali svoje umjetničke vještine nastavlja razvijati na raznim poljima. Autorica je tekstova, elektroničkih knjiga, glazbenih skladbi, slika i digitalnih kreacija.

Sandy Bryan omiljena je među čitateljima zbog svog jedinstvenog pristupa pisanju. Jedna od karakteristika njezina stvaralaštva je izostavljanje detaljnih opisa okoline, čime ostavlja prostor čitatelju da sam stvori vlastitu viziju. Fokusira se više na emocionalne aspekte, što njezinim djelima daje

dubinu i autentičnost. Svoja djela ne podvrgava lekturi jer vjeruje da je očuvanje izvorne energije i stila važnije od savršene gramatike, čime je mnogima postala temom kritike, dok su drugi u njoj pronašli inspiraciju.

Njezin prvi objavljeni rad bio je autobiografski roman pod naslovom "Bez sublimacije", koji je predstavila u kolovozu 2013. godine. Ova priča pokazala je hrabrost autorice da otkrije vlastita složena emocionalna stanja koja prate različite životne situacije.

Nedugo nakon svog literarnog debija Sandy je objavila drugo djelo pod naslovom "Plán obchodníka" ("Plan trgovca"), koje je postalo najprodavanije djelo njezine dosadašnje karijere. Tim djelom ujedno započinje prvu zbirku kratkih, izmišljenih priča pod naslovom „Povídky do kabelky“ ("Pripovijetke u torbicu"). Zahvaljujući ovom uspjehu brzo se našla na listi deset najprodavanijih elektroničkih knjiga mjeseca na tadašnjem češkom prodajnom portalu „Ráj knih“ (Raj knjiga).

Autorica ima za cilj probuditi emocionalnu dubinu i maštu svojih čitatelja. Iako su njezina književna djela namjerno pisana jednostavnim stilom, mogu potaknuti brojna životna pitanja i ostaviti snažan dojam.

Copyright

© 1. i kasnija izdanja; (2025) Plan Trgovca; Sandy Brygan

Sva prava pridržana.

Nijedan dio ove publikacije, ili njezina cjelina, ne smije se reproducirati, distribuirati ili prenositi u bilo kojem obliku ili na bilo koji način, uključujući fotokopiranje, snimanje ili druge elektroničke ili mehaničke metode, bez prethodnog pisanog dopuštenja izdavača/autora, osim ako je dopušteno zakonom o autorskim pravima. Za zahtjeve za dopuštenje obratite se izdavaču/autoru.

PLAN TRGOVCA

Renata Kelner ima sve – zdravu kćer, sretan brak,
dobar društveni status i odanu prijateljicu.
Na mnogočemu bi joj mogle pozavidjeti mnoge žene. Međutim,
jednoga dana doznaje nekoliko činjenica
o poslovanju svog supruga koje bi mogle značajno
utjecati na njezin život. Stoga joj ne preostaje ništa drugo
nego suočiti se licem u lice sa svojom prošlošću.
Nije ni čudo što se odjednom nađe u svijetu punom sumnje,
straha, manipulacije i spoznaje da ništa nije onako
kako se na prvi pogled čini...

*Knjiga nije prikladna za osobe mlađe od 18 godina.

Zbirka

Pripovijetke u torbici (1)

ISBN 978-953-8565-00-7

SVETA JELENA 2025 © SANDY BRYGAN
VLASTITA NAKNADA